

Trump som issue-entreprenør

Temanummer: Trumps Amerika

Hvordan kunne Donald Trump trodse alle sine personlige svagheder som kandidat og vinde et flertal af valgmandsstemmerne i 2016? En del af forklaringen skal findes i betydningen af indvandring som politisk emne. Artiklen præsenterer teorien om ”issue-entreprenørskab”, en proces, hvor en politiker promoverer et nyt emne på den politiske dagsorden og derved ændrer de konfliktlinjer, konkurrenter og vælgere agerer efter. Artiklen fremhæver derefter data om amerikanske vælgere adfærd og holdninger, der understøtter tesen om Trump som issue-entreprenør. Afslutningsvis diskuterer artiklen implikationerne af tesen for Trumps fremtidige betydning for amerikansk politik.

Fra primærvalgkampen i foråret 2016, op gennem præsidentvalgkampene samme efterår og helt frem til valgaftenen var Donald Trump den umulige kandidat. Da det sidst på aftenen stod klart, at han alligevel vandt, havde han trodset ikke blot Hillary Clinton og Det Demokratiske Parti, men hele det kavaleri af kommentatorer og politologer, der fra dag ét havde erklæret Trumps kandidatur *dead on arrival*. Sidstnævnte måtte sande, at politiske prognoser kan være utaknemmelige. Og offentligheden kunne med rimelighed tænke, at kommentariatet ikke anede, hvad de talte om.

Trump's valgsejr har rimeligt nok også givet anledning til selvransagelse i politologien som sådan. Det gælder for eksempel den amerikanske partiforskning, hvor en prominent teori om elitedominans i nomineringen af præsidentkandidater har været genstand for revision (Cohen m.fl., 2009), også fra teoriens oprindelige forfattere (Cohen m.fl., 2016). Det gælder også i studiet af ”forecasting” af amerikanske præsidentvalg, hvor de fleste forecastere spåede en Clinton-sejr, og selv de berømte undtagelser herfra (f.eks. Norpoth, 2016) fejlagtigt tildelte Trump et markant flertal af stemmerne. En af de klareste politologiske lektier fra Trump's valgsejr er nok, at vælgerne i denne partipolitisk polariserede æra i amerikansk politik tildeler kandidaters personlige habitus meget lille vægt eller måske slet ingen. Netop denne konklusion fremføres faktisk i Zaller (1998), som hæfter sig ved, at Bill Clinton kom ud af Lewinsky-skandalen ustraffet af de amerikanske vælgere. Men da det kom til Trump, havde politologer – jeg selv inklusive – undervurderet, hvor meget vælgerne reelt er parat, til at tilgive.

Al denne selvransagelse er velbegrundet. Men der er også veletablerede politologiske teorier som nu, med større afstand og bedre data om, hvad der skete

FREDERIK G. HJORTH
Institut for
Statskundskab,
Københavns
Universitet

i 2016, kan bidrage til at belyse årsagerne til Trumps valgsejr. I artiklen her vil jeg præsentere én bestemt forklaring: at Trump med sit kampagnebudskab om en markant strammere indvandringspolitik fungerede som en *issue-entreprenør*, i store træk på samme måde som europæiske højrepopulister har vundet vælgere på indvandringskritiske politiske platforme. Jeg opridses først grundtankerne i teorien om issue-evolution og issue-entreprenørskab og viser derefter, at centrale tendenser i vælgerdata både før og efter 2016 er konsistente med den forklaring. Til slut vurderer jeg, hvad fortolkningen af Trump som issue-entreprenør implicerer for Trump-koalitionens levedygtighed.

Issue-evolution og issue-entreprenørskab

Klassiske politologiske modeller af partikonkurrence tager udgangspunkt i en modelantagelse om, at partier vælger deres positioner i et politisk spektrum i én dimension (Downs, 1957). Man kan tænke på denne dimension enten som en generel ideologisk dimension eller en sammenvægtning af de specifikke emner, der figurerer på vælgernes dagsorden. Litteraturen om *emneejerskab* introducerer den idé, at partier kan præge valgkampe ved at flytte deres foretrukne emner højere op på vælgernes dagsorden (Petrocik, 1996). Men heller ikke vælgernes dagsorden behøver være givet på forhånd. En overvejende del af amerikansk litteratur diskuterer idéen om, at helt nye emner kan opstå på vælgernes dagsorden og udgøre et nyt grundlag for partipolitisk konflikt. Denne proces kaldes for *issue-evolution* (Carmines & Stimson, 1986; 1990).

Carmines og Stimson (1986) er formuleret som en forklaring af, hvordan det amerikanske partisystem fra omkring 1960 blev polariseret med race-spørgsmålet som en central konfliktdimension. Men Carmines & Stimson artikulerer dermed også en generel teori om, hvordan sådanne emnebaserede konfliktlinjer opstår. Issue-evolution er den proces, hvorved et politisk emne opstår og ændrer det politiske miljø (dvs. partisystem), hvori det første gang opstod. Eksempelvis betød den partipolitiske konflikt omkring racespørgsmålet i 1960'erne en såkaldt *racial realignment*, hvorved vælgerbaserne for både Demokraterne og republikanerne blev radikalt omorganiseret og det amerikanske politiske landkort gentegnet (Carmines & Stimson, 1990).

Centralt i teorien om issue-evolution står, at processen er elitedrevet. Den amerikanske *racial realignment* udsprang af, at politiske eliter hos Demokrater og republikanere, som i årene forinden ikke havde positioneret sig klart på racespørgsmålet, begyndte at indtage markant forskellige positioner. Først derefter tilpassede vælgerne sig den nye konfliktlinje (Schickler, 2016). Specifikt beskriver Carmines og Stimson (1986) issue-evolution som en tredelt proces: først fører elitepolarisering til klarere vælgeropfattelser af, hvor partierne står på det nye emne. Dernæst udvikler vælgerne sym- og antipatier over for partierne baseret på emnet. Og til slut udvikler vælgerne nye, varige partiloyaliteter på baggrund af emnet.

Et lidt kuriøst aspekt af Carmines & Stimsons oprindelige formulering af teorien om issue-evolution er, at den, som navnet antyder, bygger eksplicit på

evolutionsteori. Carmines & Stimson overtager fra evolutionstænkningen et systemteoretisk perspektiv på spørgsmålet om, hvorfor emner bliver genstand i politisk konflikt: det er iboende spændingsforhold i det politiske system, der dikterer, hvilke emner der bliver politisk centrale. Politikeres egne valg af mærkesager kan fremstå vigtige i lægmandsøjne, men emnernes succes dikteres i virkeligheden af systemets selektionspres. Som Carmines & Stimson selv formulerer det: "Politikere tilknyttet politisk succesfulde standpunkter vil overleve på den politiske scene, som om standpunktet var valgt for at fremme overlevelse. Det ville ske, hvis der var intention til stede. Men som med det selviske gen er det også det, vi ville observere ved uintenderet naturlig udvælgelse" (Carmines & Stimson, 1990, 15; egen oversættelse).

Carmines & Stimson efterlader dermed påfaldende lidt strategisk handlerum til individuelle politiske aktører. I tilfældet med Trump indebærer Carmines & Stimsons model, at indvandringsspørgsmålet ville have haft samme centralitet i amerikansk politik i dag i Trumps fravær, bare mobiliseret af en anden republikansk præsident. Jeg anlægger her det perspektiv, at denne udlægning tillægger Trump for ringe betydning. Derfor bruger jeg her, efter De Vries og Hobolt (2012), begrebet *issue-entreprenør* for at fremhæve betydningen af Trumps egen strategiske ageren. En væsentlig del af forklaringen bag Trumps politiske succes skal findes i, at han, på samme måde som en entreprenør udnytter en profitmulighed på et økonomisk marked, effektivt har udnyttet en ubalance mellem vælgere og eliter i det amerikanske politiske system på spørgsmålet om indvandring.

Teorien om issue-entreprenørskab er på længere sigt helt forenelig med idéen om issue-evolution, også selvom sidstnævnte nedtoner betydningen af enkeltaktører. Det er meget plausibelt, at en anden republikaner i en verden uden Trump på et tidspunkt ville profilere sig på indvandringsspørgsmålet. Men Trump identificerede muligheden, før de fleste andre og formåede, ligesom succesfulde entreprenører på økonomiske markeder, at høste gevinsten før konkurrenterne. (Ikke dermed sagt, at idéen om at profilere sig på indvandringsspørgsmålet helt var Trumps egen – Green (2017) tildeler f.eks. Trumps tidligere rådgiver Steve Bannon en central strategisk rolle – men Trump var i sagens natur emnets bannerfører i offentligheden). Trump har dermed bedrevet det, Riker (1996) kalder "emnemanipulation", en strategisk introduktion af et emne for at fremtvinge en ny politisk ligevægt. Det er heller ikke tilfældigt, at det var en politisk outsider i skikkelse af Trump frem for et medlem af det republikanske establishment, der promoverede emnet. Idet emnemanipulation har til formål at omkalfatre de eksisterende politiske skillelinjer, bedrives det typisk af politiske "tabere" eller outsiders frem for de, der har gavn af den eksisterende politiske ligevægt (ibid.; Shepsle, 2003).

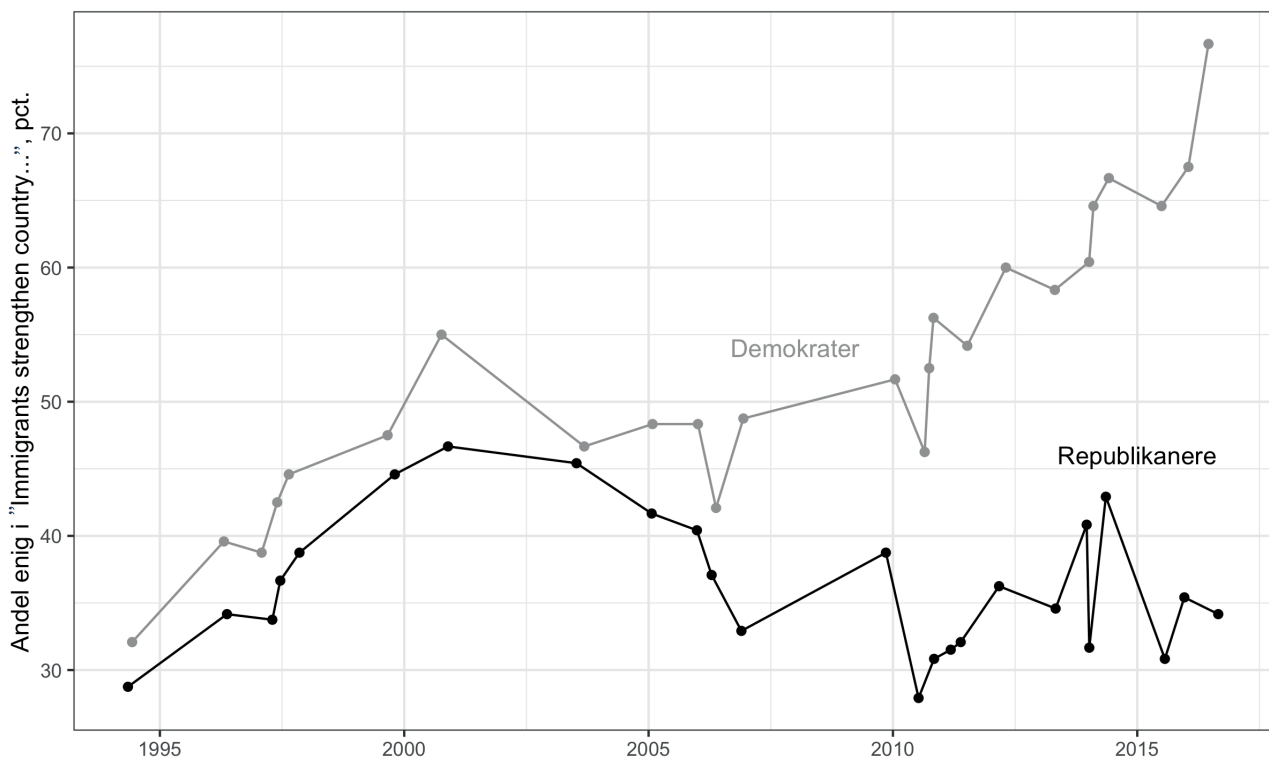
Det empiriske grundlag for at betragte Trump som issue-entreprenør består af tre stiliserede kendsgerninger. For det første var der inden Trumps kandidatur et stadigt større skel mellem amerikanske politiske eliter og store grupper af vælgere på indvandringsspørgsmålet. Skellet placerede republikanske eliter

klart til venstre for de fleste republikanske vælgere, og demokratiske eliter til venstre for mange af deres vælgere. For det andet formåede Trump effektivt at mobilisere på spørgsmålet om indvandring, sådan at det betød mere for vælgeradfærd i 2016 end ved tidligere valg. Endelig har Trumps valgsejr betydet en ændring af partiernes vælgerkoalitioner, som rækker ud over valget i 2016. Disse tre kendsgerninger tegner tilsammen billedet af en issue-evolution, der har placeret spørgsmålet om indvandring centralt i aktuel amerikansk politik, drevet af Trumps kandidatur og præsidentskab. Jeg præsenterer det empiriske grundlag for hver af dem her.

Indvandring som politisk emne før 2016

Hvor polariseret indvandringsspørgsmålet end er i aktuel amerikansk politik, er det kun få år siden partierne så ret ens på indvandring. Betragt f.eks. figur 1, som viser udviklingen i Demokraternes og republikaneres holdninger til et spørgsmål om indvandring siden 1994, baseret på surveydata fra Pew Research Center.

Figur 1. Andelen af hhv. demokrater og republikanere, der erklærer sig enige i udsagnet "Immigrants strengthen the country because of their hard work and talents", 1994-2016.

Kilde: Pew Research Center.

Som figuren viser, bevægede demokraterne og republikaneres holdninger til indvandring sig ikke alene parallelt langt ind i 00'erne – holdningerne på tværs af partier var også i store træk ens. Bevægelserne i denne æra af konsensus følger princippet om "termostatisk" politisk holdningsdannelse: i slutningen af

1990'erne, hvor den illegale indvandring til USA tiltager, stiger amerikanernes indvandringsskepsis. Men partiernes vælgere bevæger sig altså i tandem og på samme niveau.

I anden halvdel af 00'erne ophører denne konsensus og erstattes af en tiltagende skarpere polarisering mellem de to partiers vælgere. I den seneste tilgængelige måling, fra midten af 2016, mener 77 pct. af demokraternes vælgere, at indvandring styrker landet. Det samme gør sig kun gældende for 34 pct. af republikanernes vælgere. To aspekter af den udvikling er særligt værd at hæfte sig ved. For det første er bevægelsen uens for de to grupper. Ændringen i holdning til indvandring blandt demokraternes vælgere er markant større end ændringen blandt republikanernes vælgere. Dermed trodser tendensen det generelle mønster af "asymmetrisk polarisering" i amerikansk politik, hvor ideologisk bevægelse på de fleste emner er mest udtalt blandt republikanere (Grossmann og Hopkins, 2016). For det andet, og vigtigere endnu i denne sammenhæng, begynder bevægelsen længe før Trumps entré på den politiske scene. Trumps tidlige fokus på emnet indvandring skete altså i en kontekst, hvor emnet i forvejen var polariseret i historisk usædvanlig grad.

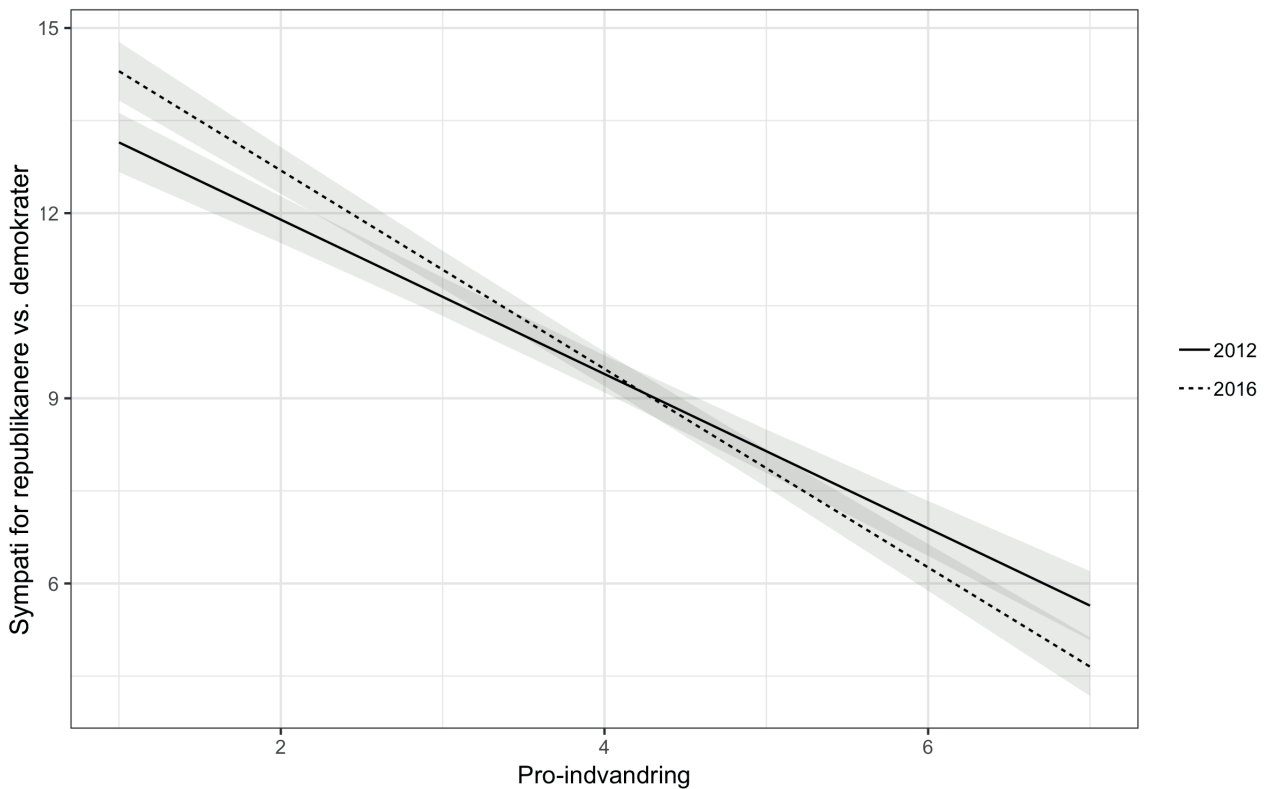
Meget tyder på, at vælgernes polarisering på indvandringsspørgsmålet afspejler en tilsvarende polarisering på eliteniveau. Som Abrajano og Hajnal (2017) påpeger, bevægede demokratiske politikere sig til venstre på indvandringsspørgsmålet gennem 00'erne som konsekvens af, at amerikanske fagforeninger, som tidligere plæderede for en stram indvandringspolitik, skiftede strategi til at prioritere at organisere indvandret arbejdskraft. Uden modstand fra fagforeninger stod Demokratiske politikere nu frit til at bevæge sig til venstre på indvandringsspørgsmålet. Som figur 1 illustrerer fulgte den gennemsnitlige demokratiske vælger med.

Tilbage står, da Trump annoncerer sit kandidatur i 2015, en polariseret vælgerskare og ikke mindst en betydelig gruppe af indvandringsskepsiske demokratiske vælgere, som nu befinder sig meget langt fra deres partis mainstream. Som næste afsnit vil demonstrere, formåede Donald Trumps kampagne i 2016 at kapitalisere på denne politiske mulighed.

Priming af indvandring i 2016-valgkampen

Figur 2 illustrerer, at Donald Trump effektivt mobiliserede vælgere på spørgsmålet om indvandring i 2016. Den optrukne linje viser sammenhængen mellem holdninger til indvandring og relativ sympati for den republikanske kandidat i 2012. Den stiplede linje viser samme sammenhæng i 2016. Figuren bygger på data fra Mutz (2018), som analyserer et panelsurvey med interviews i 2012 og 2016. Det er altså samme gruppe vælgere, der spørges i de to valg.

Figur 2. Sammenhængen mellem holdning til indvandring og relativ sympati (feeling thermometer) for republikanere vs. demokrater.

Kilde: replikationsdata fra Mutz (2018).

Som figuren viser, er sammenhængen i begge år negativ: jo mere positivt indstillede vælgere er over for indvandring, des mindre sympati fatter de i begge år for republikanernes kandidat. Men sammenhængen er klart stærkere i 2016. Holdning til indvandring forklarede altså relativ sympati for Donald Trump i 2016 markant bedre, end samme holdning forklarede relativ sympati for Mitt Romney i 2012. Forskellen mellem linjerne ser ikke så stor ud med det blotte øje, men den stiplede linje er faktisk 29 pct. stejlere end den optrukne linje. Forskellen mellem de to linjers hældninger er også statistisk signifikant.

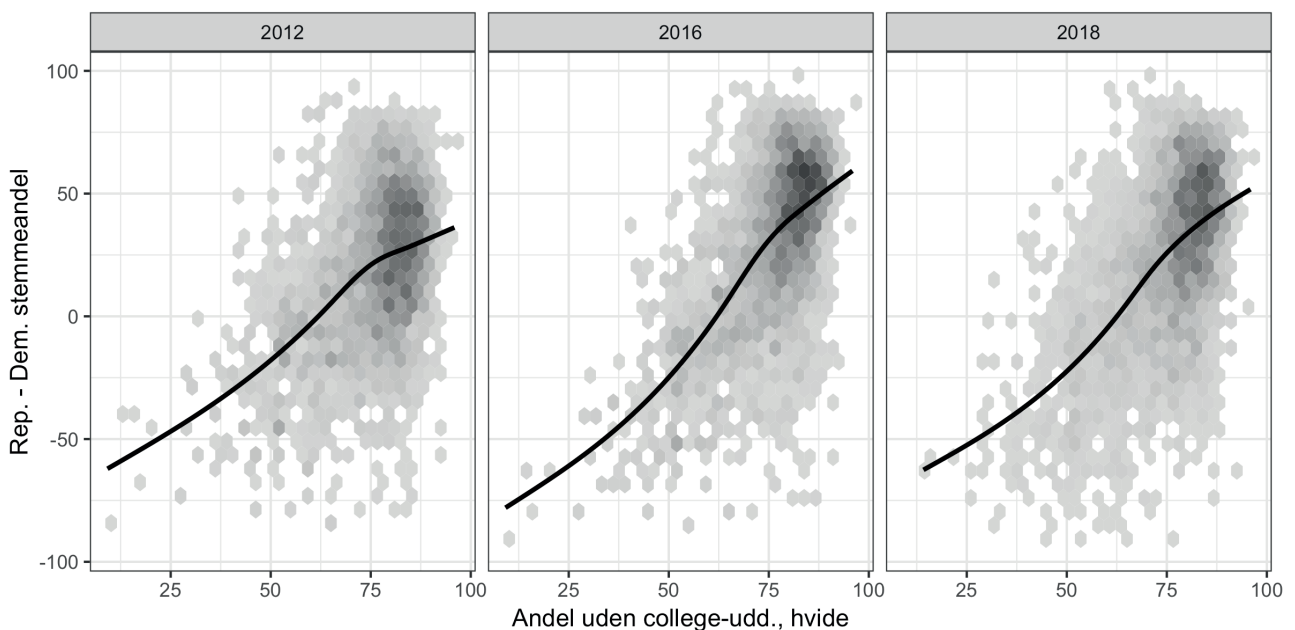
Dermed viser figur 2, at Donald Trump i 2016 ikke alene formåede at sætte indvandringsspørgsmålet på den politiske dagsorden – han fik også vælgerne til i usædvanlig høj grad at dele sig partipolitisk efter holdninger til indvandring. Ændringen fra 2012 til 2016 afspejler vel at mærke en kombination af mobilisering af vælgere iht. deres eksisterende holdninger til indvandring (priming) og ændring af vælgeres holdninger til indvandring som sådan (persuasion) (Lenz, 2012; Tesler, 2015). Men uanset hvilken af de to mekanismer, der dominerer, står det klart, at Trump i usædvanlig grad delte vælgerne på spørgsmålet om indvandring i 2016. Ikke mindst formåede han, med sit kompromisløse fokus på indvandring, at overtale indvandrings skeptiske, traditionelt demokratiske vælgere til at opgive deres hidtidige partiloyalitet og stemme republikansk (Sides, Tesler & Vavreck, 2018).

Trump-koalitionen i 2018

Analysen hidtil har underbygget, at der forud for 2016 foregik en politisk polarisering på spørgsmålet om indvandring, som efterlod især indvandringskritiske, traditionelt demokratiske vælgere politisk hjemløse – og at Trump i 2016 mobiliserede vælgere på netop indvandringsspørgsmålet. Tilbage står spørgsmålet, om Trump-koalitionen var noget unikt for 2016-valgkampen. I skrivende stund, lidt mere end halvvejs igennem Trumps præsidentperiode, kan resultater fra midtvejsvalgene i 2018 hjælpe med at besvare det spørgsmål. Midtvejsvalgene er en interessant case, idet Trump selv som bekendt ikke var kandidat ved valgene. Hvis vælgeradfærd i 2018 ligner vælgeradfærden i 2016 – sammenlignet med årene før Trump – indikerer det, at Trump har præget Det Republikanske Partis vælgerbase uafhængigt af hans personlige kandidatur.

Fordi der endnu ikke foreligger valgundersøgelisesdata fra midtvejsvalgene, er det ikke muligt at undersøge betydningen af indvandringsholdninger som sådan for stemmevalg i 2018. Afsnittet her betragter, hvordan stemmevalg hænger sammen med den lokale andel af hvide uden college-uddannelse – den klart mest indvandrings-skeptiske, demografiske gruppe (Hainmueller & Hopkins, 2014) og en central del af Trump-koalitionen (Abrajano & Hajnal, 2017). Figur 3 viser sammenhængen på county-niveau mellem andel hvide uden college-uddannelse og relativ stemmeandel for republikanerne i hhv. 2012, 2016 og 2018.

Figur 3. Sammenhængen mellem uddannelsesbaggrund for hvide og relativ stemmeandel for republikanere (stemmeandel for republikanere fratrukket stemmeandel for demokrater) i 2012, 2016 og 2018, county-niveau. De grå felter viser fordelingen af observationer. De sorte streger viser en sammenfatning af sammenhængen mellem de to variable med et loess-fit.

Kilde: MIT Election Lab og Stephen Pettigrew.

Som figuren viser, tiltager sammenhængen i styrke fra 2012 til 2016, sådan at republikanernes overvægt af stemmer i områder med de største andele kortuddannede hvide vælgere går fra godt 25 pct. til godt 50 pct. Ændringen er i modsat retning i den anden ende af skalaen: områder med færrest kortuddannede hvide vælgere stemte i 2016 mere demokratisk, end de gjorde i 2012. Figuren illustrerer dermed den generelle sammenhæng mellem uddannelse og partivalg i 2016. Det er ikke mindst slående i lyset af, at sammenhængen mellem uddannelse og partivalg for relativt få valg siden var næsten ikke-eksisterende (Sides, Tesler & Vavreck, 2018).

Vigtigst i denne sammenhæng er det tredje panel i figur 3, som viser sammenhængen mellem de samme variable ved midtvejsvalget i 2018. Som figuren viser, er sammenhængen i 2018 fortsat markant stærkere end i 2012. I en sammenligning af lineære sammenhænge mellem uddannelsesniveau og relativ stemmeandel for republikanere er sammenhængene i 2016 og 2018 signifikant stærkere end i 2012, og sammenhængen i 2018 kun lidt svagere end i 2016.

Samlet set indikerer data, at sammensætningen af Trump-koalitionen fra 2016 i store træk var intakt i 2018. De kortuddannede, hvide vælgere, som Trump tiltrak ved valget i 2016, fastholdt i store træk deres loyalitet til Det Republikanske Parti i 2018. Erfaringerne fra Trumps første midtvejsvalg understøtter dermed også udlægningen af Trump som succesfuld issue-entreprenør: promoveringen af indvandringsspørgsmålet på den politiske dagsorden har ikke blot hjulpet Trump selv til at blive valgt, men bidraget til en ændring af konfliktlinjerne i amerikansk politik, der rækker ud over 2016.

Er "trumpisme" kommet for at blive?

Jeg har i ovenstående fremført den tese, at Trumps mobilisering af indvandringsspørgsmålet kan forstås gennem teorien om issue-entreprenørskab. Heri ligger også, at Trumps succes har en række fællestræk med de succesfulde issue-entreprenører i europæisk politik, som teorien oprindeligt er udviklet til at forklare (De Vries og Hobolt, 2012). Den analogi er ikke som sådan original. Flere nyere værker placerer således Trump i kategori med europæiske højrepopulister og issue-entreprenører som Nigel Farage, Jean-Marie Le Pen og for den sags skyld Pia Kjærsgaard (Norris & Inglehart, 2018; Eatwell & Goodwin, 2018). Det er i store træk fornuftigt. En af de forkerte præmisser, der fik mange politologer – undertegnede inklusive – til at undervurdere Trumps politiske potentiale i begyndelsen, var netop idéen om, at amerikansk politik er et sui generis fænomen, hvortil strategier, der har vist sig effektive i europæisk politik, ikke lader sig overføre. Det demonstrerede Trump, at de kan.

Analogien mellem Trump og europæiske issue-entreprenører er opsigtsvækkende, fordi den antyder, at Trump vil have mangeårig, fundamental betydning for amerikansk politik. I de fleste europæiske lande var højrepopulistiske partier for få årtier siden marginale kræfter. I dag er de dominerende partier i de fleste europæiske lande (Akkerman, de Lange & Rooduijn, 2016; Mudde,

2013). Hvis amerikansk politik skal følge samme spor, vil ”trumpisme” præge amerikansk politik ikke blot under hans egen præsidentperiode, men i mange årtier derefter.

Her er der trods alt grund til en vis portion skepsis. Selvom Trump har haft held til at mobilisere samme vælgerbase som sine europæiske åndsfæller, opererer han stadig i et markant anderledes politisk system. Først og fremmest kan Trump modsat Farage, Le Pen og Kjærsgaard ikke føre politik med sit eget politiske parti som platform. I stedet må han operere inden for et i praksis uantasteligt topartisystem, og tilmed et der begrænser ham til at indtage embedet i to valgperioder. For at sætte et varigt aftryk på amerikansk politik må Trump derfor ændre selve Det Republikanske Parti, og inden hans embedsperiode udløber allersenest i 2025.

Det scenarie skal sammenlignes med et kedeligere, men alt i alt også mere sandsynligt forløb: at et relativt ineffektivt Trump-præsidentskab afløses af en demokratisk præsident og et republikansk parti, der finder tilbage til *status quo ex ante* med en mere højredrejet indvandringspolitik som eneste reminiscens af Trump-æraen. Det vil være en langt mere beskedne arv, end manden selv har i tankerne. Men også passende nok for en kandidat, hvis succes til at begynde med var drevet frem af ét enkelt emne.

Litteratur

- Abrajano, Marisa & Zoltan L. Hajnal (2017). *White Backlash: Immigration, Race, and American Politics*. Reprint edition. Princeton Oxford: Princeton University Press.
- Akkerman, Tjitske, Sarah Leah de Lange & Matthijs Rooduijn (2016). *Radical Right-Wing Populist Parties in Western Europe: Into the Mainstream? (Paperback)* – Routledge. Routledge.
- Carmines, Edward G. & James A. Stimson (1986). On the Structure and Sequence of Issue Evolution. *The American Political Science Review* 80 (3): 901–20. <https://doi.org/10.2307/1960544>.
- (1990). *Issue Evolution: Race and the Transformation of American Politics*. Princeton University Press.
- Cohen, Marty, David Karol, Hans Noel & John Zaller (2009). *The Party Decides: Presidential Nominations Before and After Reform*. University of Chicago Press.
- (2016). Party Versus Faction in the Reformed Presidential Nominating System. *PS: Political Science & Politics* 49 (4): 701–8. <https://doi.org/10.1017/S1049096516001682>.
- De Vries, Catherine E. & Sara B. Hobolt (2012). When Dimensions Collide: The Electoral Success of Issue Entrepreneurs. *European Union Politics* 13 (2): 246–68. <https://doi.org/10.1177/1465116511434788>.
- Downs, Anthony (1957). *An Economic Theory of Democracy*, 1. udg. Harper and Row.
- Eatwell, Roger & Matthew Goodwin (2018). *National Populism: The Revolt Against Liberal Democracy*. London: Pelican.
- Green, Joshua (2017). *Devil's Bargain: Steve Bannon, Donald Trump, and the Nationalist Uprising*. Reprint edition. Penguin Books.
- Grossmann, Matthew & David A. Hopkins (2016). *Asymmetric Politics: Ideological Republicans and Group Interest Democrats*. Oxford University Press.
- Hainmueller, Jens & Daniel J. Hopkins (2014). Public Attitudes Toward Immigration. *Annual Review of Political Science* 17 (maj).
- Lenz, Gabriel S. (2012). *Follow the Leader? How Voters Respond to Politicians' Policies and Performance*. Chicago: University of Chicago Press.
- Mudde, Cas (2013). Three Decades of Populist Radical Right Parties in Western Europe: So What?. *European Journal of Political Research* 52 (1): 1–19. <https://doi.org/10.1111/j.1475-6765.2012.02065.x>.
- Mutz, Diana C. (2018). Status Threat, Not Economic Hardship, Explains the 2016 Presidential Vote. *Proceedings of the National Academy of Sciences* 115 (19): E4330–E4339. <https://doi.org/10.1073/pnas.1718155115>.
- Norpoth, Helmut (2016). Primary Model Predicts Trump Victory. *PS: Political Science & Politics* 49 (4): 655–58. <https://doi.org/10.1017/S1049096516001323>.

- Norris, Pippa & Ronald Inglehart (2018). *Cultural Backlash*. Cambridge University Press.
- Petrocik, John R. (1996). Issue Ownership in Presidential Elections, a 1980 Case Study. *American Journal of Political Science* 40 (3): 825–50.
- Riker, William H. (1996). *The strategy of rhetoric: Campaigning for the American Constitution*. New Haven: Yale University Press.
- Schickler, Eric (2016). *Racial Realignment: The Transformation of American Liberalism, 1932-1965*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
- Shepsle, K.A. (2003). Losers in politics (and how they sometimes become winners): William Riker's heres-
thetic. *Perspectives on Politics*, 1(2): 307-315.
- Sides, John, Michael Tesler & Lynn Vavreck (2018). *Identity Crisis: The 2016 Presidential Campaign and the Battle for the Meaning of America*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Tesler, Michael (2015). Priming Predispositions and Changing Policy Positions: An Account of When Mass Opinion Is Primed or Changed. *American Journal of Political Science* 59 (4): 806–24. <https://doi.org/10.1111/ajps.12157>.
- Zaller, John R. (1998). Monica Lewinsky's Contribution to Political Science. *PS: Political Science & Politics* 31 (2): 182–89. <https://doi.org/10.2307/420248>.